

Từ thời Hồ Chí Minh cho đến năm 1976, đảng Cộng Sản Việt Nam không cần một sự suy nghĩ. Vì đã có những cái đầu ở Bắc Kinh nghĩ giúp. Sau một thời kỳ phiêu lưu của Lê Duẩn làm chết mấy trăm ngàn thanh niên Việt Nam ở Campuchia và biên giới Trung Quốc, hai mươi năm sau đảng Cộng Sản Việt Nam lại trở về chính sách do “Bác Hồ” chỉ đạo. Các cán bộ ở Bộ Công Tác Đảng không cần suy nghĩ gì khi thấy có những báo tin “chị cha” chỉ quyền của nước Việt Nam trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.

Về trang điện tử vietnamchina khi nhìn vào những bài viết trong nó có một câu hỏi. Thật nhút, không biết tại sao chính quyền Cộng Sản nước ta lại để cho một website bằng tiếng Việt của Bộ Công Tác Đảng Hà Nội đăng những lập trường của chính phủ Bắc Kinh về Hoàng Sa Trường Sa những cái lời với quyền lợi thế quốc? Thật nhí, tại sao đảng Cộng Sản Việt Nam lại phớt lờ những lúng túng và yếu tố như vậy? Hôm nay tôi bàn về câu hỏi thật nhút.

Một giới thuyết tôi cho câu hỏi này, cho đây là một lỗi lầm vì vô ý, sự hồ. Thật Trường Bộ Công Tác Đảng Bùi Xuân Khu nói với báo Tuổi Trẻ rằng việc “quản lý thông tin” của trang web này “có lỗi hỏng.” Thật đúng vì vô tình những cái ta mới để ra những lỗi hỏng như thế. Cho nên, mới có những thông tin “nhảy còm” nó vào được - hai chữ “nhảy còm” là lời ông thơ trào lộng. Cái lỗi hỏng của Bộ Công Tác Đảng đã bỏ các đảng chí Trung Quốc lại được, dùng nó làm nội khóa môi mùa lại tuyên truyền cho chính sách hội phần của nước đàn anh, chỉ vì các cán bộ Cộng Sản gốc Việt không ai thấy các trò mùa máy đó là nhảy còm cả!

Một cách khác là các quan chức Cộng Sản có ý để cho các cán bộ tuyên truyền của Cộng Sản Trung Quốc sự đúng cái lỗi hỏng trong Bộ Công Tác Đảng mình. Nếu họ không có tình cảm tác với Trung Quốc thì chắc hẳn ngay sau khi xuất hiện những lỗi hỏng xúc phạm đến chủ quyền của đất nước ta, các quan chức, cán bộ những người Việt phải thấy và phần nào ngay. Phần nào cách nào không biết, nhưng phải có phần nào. Can đảm thì trực tiếp phần để người Trung Quốc. Ít nhất họ phải báo cáo với cấp trên để xin chỉ thị nên làm gì, chỉ không thể im thin thít mãi, cho đến khi dư luận của nước vang lên thì các quan mới nhìn ra cái lỗi hỏng. Thái độ im lặng của họ, nhìn thấy lỗi hỏng mà không làm gì cả, tức là họ có ý để chuyển đó xảy ra, dùng một di sản của chính quyền nước Việt làm loa tuyên truyền những còm cho Cộng Sản Trung Quốc.

Nhưng cũng không chắc là các quan chức Bộ Công Tác Đảng phải trách trang web phần quốc này có ý làm tay chân cho các đảng chí Trung Quốc. Họ có thể không vô tình mà cũng không có ý, mà chỉ “vô còm” mà thôi. Họ được mà không biết, không thấy những lỗi hỏng tuyên truyền của chính phủ Bắc Kinh là trái ngược với quan điểm mà chính phủ Hà Nội và n công bố với chỉ

quyền của Việt Nam trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Họ biết mà không thấy đó là một chuyện lạ. Họ thấy lạ nhưng không thấy cần phải làm gì cả. Có thể họ cũng biết các bên tuyên ngôn chính thức của chính quyền Hà Nội thì họ không có giá trị gì cả, mà chỉ cần là vô giá trị đối với các đảng chí Trung Quốc. Biết như vậy rồi thì họ phải làm cái gì? Vì a mà t xác mà lại có thể gây rắc rối cho cá nhân mình?

Chuyện rắc rối cá nhân có thể xảy ra lắm. Vì quyền để họ tác giả hai chính phủ Bắc Kinh và Hà Nội trong việc làm cái mạng lưới chung này là do quyền để họ tập cao nhất. Năm 2006 Chủ tịch Trung Quốc Hồ Cẩm Đào sang Hà Nội đã cùng với Tổng Bí thư Cộng Sản Việt Nam Nông Đức Mạnh ký kết hiệp ước, trong đó có việc làm cái mạng web chung này. Khi người Trung Quốc được trao toàn quyền làm bên tin báo chung Việt, tức là hai bên đảng chí đã hoàn toàn tin tưởng nhau, giao nhau anh này giao con gái của mình cho anh kia quyền lý, tình nghĩa “trợ c là đảng chí sau là anh em” được thể hiện tập cao nhất. Bây giờ thì họ có một anh công chức hay cán bộ trong Bộ Công Thương được bên thông tin do người Trung Quốc phụ trách cảm thấy chướng, rồi gọi điện thoại hay viết thư phàn nàn! Có anh, chớ nào dám làm công việc này không? Bộ báo cũng không dám. Im lặng là vàng, họ cảm thấy ăn tiền là chính là họ cần ăn nhất.

Có ai nghĩ đến chuyện làm báo cáo nộp lên cấp trên nêu thực tế tại sao các bên tin này hoàn toàn phải nhận chủ quyền của quần đảo Việt Nam trên các quần đảo này cả hay không? Chớ báo cáo không thôi, dù không dám đề nghị điều gì với các hành động ngang ngược đó, cũng đừng mang tội, một chút như chửi rủa. Đảng có thể bắt anh ta vào tội thực sự bánh xe “phá hoại tình đoàn kết” giữa hai nước đảng chí anh em mà Hồ Chí Minh đã một công gây dựng từ xưa nay.

Liệu đảng Cộng Sản Trung Quốc có thể làm một chút cán bộ chính quyền Cộng Sản Việt Nam được hay không? Trong quá khứ chuyện đó đã xảy ra nhiều lần. Nội tình như thế là với ông Nguyễn Cơ Thạch một chút bên ngoại giao, một chút chân đảng trong trung ương đảng, chỉ vì bên Cộng Sản Trung Quốc phụ quyền. Họ ký cả ông Trần Quang Cơ cho biết có lúc đi sứ Trung Quốc ở Hà Nội không thêm nói chuyện với bất cứ ai ở Bộ Ngoại Giao của Cộng Sản Việt Nam. Họ coi như không có cái bộ này. Chính phủ Trung Quốc không bao giờ thêm nói chuyện với ông đi sứ ngoại Việt ở Bắc Kinh. Họ cho đi sứ cả hai Hà Nội làm việc trực tiếp với các tay chèo huy cao nhất trong Bộ Chính Trị. Thế khi thấy tầm cỡ ông Nguyễn Cơ Thạch, các quan chức Việt Nam không ai muốn làm một lòng các đảng chí Trung Quốc nữa.

Ngày xưa đến Hồ Chí Minh cũng còn phải chịu thua, cúi đầu nghe lệnh như các cấp viên “vĩ đại” dù đám này chỉ là những cán bộ cấp thấp trong hàng ngũ Cộng Sản Trung Quốc. Khi các cấp viên phát động đầu tư đầu tư a chớ, Hồ Chí Minh muốn xin tha cho bà Nguyễn Thị Năm vì bà đã đóng

góp nhĩ u tiĩ n bĩ c cho kháng chiĩ n và cĩ u giúp nuôi nĩ ng nhĩ u cán bĩ Cĩ ng Sĩ n Viĩ t Nam cao cĩ p. Nhĩ ng khi các cĩ vĩ n vĩ đĩ i không đĩ ng ý thì “Bác” cũng đành chĩ u bó tay. Tĩ m gĩĩ ng đó đĩ n nay vĩ n còn đĩĩ c noi theo. Trĩ lúc các lĩnh tĩ đĩ ng bĩ Bĩ c Kinh đĩ theo Mát Cĩ Va thì không kĩ, còn khi hĩ đã nhĩ t quyĩ t theo Trung Cĩ ng thì tĩ trên xuĩ ng đĩĩ i phĩ i “nhĩ t trĩ” vĩ i nĩĩ c bĩ n.

Tĩnh thĩ n “nhĩ t trĩ” và “trĩĩ c sau nhĩ mĩ t” đó tĩ đĩ i Hĩ Chí Minh truyĩ n đĩ n đĩ i Nông Đĩ c Mĩ nh, chĩ có mĩ t thĩ i giĩn đĩ n khi Lê Duĩ n “phĩ n Trung đĩ u Nga” thôi. Sau khi “tĩ quĩ c xĩ hĩ i chĩ nghĩĩ” Nga Xô cĩ a ông Lê Duĩ n vĩ tan tĩnh thì các lĩnh tĩ Cĩ ng Sĩ n Viĩ t Nam, tĩ Đĩ Mĩĩ i tĩ i Lê Khĩ Phiĩu, Nông Đĩ c Mĩ nh, không có cách nào khác là bám lĩ y các đĩ ng chí Trung Quĩ c làm chĩ tĩ a.

Thĩ c ra hĩ cũng chĩ noi gĩĩ ng Hĩ Chĩ Tĩ ch thôi, không có gì mĩ i. Ngĩĩ i dân miĩ n Bĩ c Viĩ t Nam còn nhĩ thi sĩ Chĩ Lan Viĩn, mĩ t công thĩ n vĩn nghĩ luĩn luĩn minh hĩ a đĩng chính sách cĩ a đĩ ng Cĩ ng Sĩ n Viĩ t Nam. Nhà thĩ này đã khĩc to hĩ n cĩ Tĩ Hĩ u khi nghe tin Nguyên Soĩ Stalin chĩ t. Ông Tĩ Hĩ u chĩ “thĩĩ ng” ông Xĩt gĩ p mĩĩ i lĩ n tĩnh thĩĩ ng dành cho cha, mĩ, vĩ, chĩ ng thôi. Còn Chĩ Lan Viĩn là ngĩĩ i đã tĩ ng ca ngĩ i Stalin khi còn sĩ ng (Cĩ mĩ t ngĩĩ i đĩm khuyĩ không ngĩ - Thĩ c canh cho thĩ giĩ i hĩn bĩnh) khi nghe tin Stalin chĩ t thì ông tĩĩ ng tĩĩ ng là nhĩn dân cĩ thĩ giĩ i khĩc òa ào nhĩ nhĩ ng đĩ a trĩ mĩ cĩi: “Vĩ t áo nhĩn dân thĩ m đĩ y nĩĩ c mĩ t - Thĩ giĩ i không cha nĩ ng tĩĩ ng thĩ dài!”

Cũng chính nhà thĩ Chĩ Lan Viĩn đã viĩ t nhĩ ng bài ca ngĩ i Mao Chĩ Tĩ ch, trong đó có hai câu lĩ c bắt bĩ t hĩ:

*Bác Mao không ĩ đĩu xa
Bác Hĩ ta đó chính là bác Mao*

Ông Chĩ Lan Viĩn nhĩn ông Hĩ mà thĩ y hĩnh ĩ nh ông Mao! Nghe ông Hĩ nói thĩ y đĩng là ông Mao nói! Mao nghĩ cái gì Hĩ nghĩ cái đó, vĩ chính Hĩ Chí Minh đã tuyên bĩ vĩ i mĩ t nhà báo Pháp rĩ ng ông không cĩ n viĩ t sách; lý do là nhĩ ng đĩĩ u nào cĩ n viĩ t thì đã có Mao Chĩ Tĩ ch viĩ t hĩ t sĩ ch cĩ rĩ i! Ông Hĩ đã tĩ thú nhĩ n là mĩ t ngĩĩ i không cĩ n suy nghĩ vĩ đã có cái đĩ u cĩ a ông Mao làm công tác lao đĩ ng đó thay cho mình. Mĩ t ngĩĩ i tĩ duy bĩ ng đĩ u ngĩĩ i khác, đó là mĩ t hiĩ n tĩĩ ng hiĩ m có. Nhĩ ng phĩ i có thiên tài nĩ nh bĩ cĩ a mĩ t nhà thĩ nhĩ Chĩ Lan Viĩn thì mĩ i làm nĩ i bĩ t đĩ c trung tĩnh cĩ a ông Hĩ đĩ i vĩ i Mao Chĩ Tĩ ch: “Bác Hĩ ta đó chính là Bác Mao!”

Khi Ch< Lan Viên viết những câu thơ này thì H< Chí Minh vẫn còn sống. Nếu nghe câu thơ đó mà mặt cậu hay khó chịu, thì ông H< đã cảm thấy bị tổn. Nếu ông H< hoặc B< Chính Trị đảng Cộng Sản Việt Nam không đồng ý những lời lẽ xu nịnh này, thì chắc hẳn Ch< Lan Viên đã “điều tàn” từ lâu rồi. Vì đây là những lời diễn tả chính sách, chứ không phải là thơ! Những hai câu thơ đó đã được phổ biến cho toàn thể dân và quân đội miền Bắc Việt Nam để, Ch< Lan Viên vẫn nhận được những bông hoa cho đến tận hôm nay. Tức là ông H< nghe câu thơ như vậy mà không thấy gì. Đảng Cộng Sản Việt Nam hoàn toàn đồng ý với thi sĩ. Có thể ông H< còn hạnh phúc vì được đem ra so sánh với ông Mao, người lái đò vĩ đại!

Cho nên toàn thể các đồng viên đảng Cộng Sản Việt Nam đã được học thuộc lòng hai câu thơ ca ngợi bác Mao của Ch< Lan Viên mà thi sĩ nhân tình còn nhận được bác H< - một câu thơ nâng hai con chim. Tâm lý của những đồng viên đảng hai câu thơ này đã được uốn nắn theo lối thơ, ý thơ. Nếu Bác H< chính là Bác Mao thì B< Ngoại Giao Bắc Kinh cũng chính là B< Ngoại Giao Hà Nội, có khác gì đâu? Hoàng Sa và Trường Sa thuộc Trung Quốc hay thuộc Việt Nam thì cũng một nhà cửa!

Từ thời H< Chí Minh cho đến năm 1976, đảng Cộng Sản Việt Nam không cần một sự suy nghĩ. Vì đã có những cái đầu của B< Kinh nghĩ giúp. Sau một thời kỳ phiêu lưu của Lê Duẩn làm chết một trăm ngàn thanh niên Việt Nam ở Campuchia và biên giới Trung Quốc, hai mươi năm sau đảng Cộng Sản Việt Nam lại trở về chính sách do “Bác H<” chỉ đạo. Các cán bộ của B< Công Thương không cần suy nghĩ gì khi thấy có những bông tin “chính cha” chỉ quy định của nước Việt Nam trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Vì trong đầu còn vang vọng khi quy định “Bác H< ta đó chính là Bác Mao!” Cái óc nô lệ đó trở thành một tập quán không bị đứt, vì đã được các đồng viên học tập theo cách ru ngủ đến tận nay.

Trong các hình thức nô lệ, không có gì đốn mặt bằng nô lệ và tàn ác. Ông H< Chí Minh đã coi ông Mao Trạch Đông như người suy nghĩ giúp mình, để chính ông không cần suy nghĩ nữa. Ông không để một người ngừng khi có thi sĩ nguyền rủa Việt Nam rằng “Bác H< ta đó chính là Bác Mao!” Cái đức nô lệ đó đã được ông H< truyền xuống cho đến các lãnh tụ Cộng Sản bây giờ. Bất kể đâu hiện giờ cũng có những nhà thơ trong nước đang chuốc bông viết những câu như “Bác Mao ta đó chính là bác H< Cẩm Đào!” Hoặc là “Chú Dũng ta đó cũng chính là chú Ôn Gia Bảo!”

Trong không khí đó, bị tổn của xã hội và cái website của B< Công Thương là chuyện nhỏ. Khi nào gặp rồi được óc nô lệ thì sẽ không lo chuyện đó xảy ra nữa. Khi đó, khi một công chức Việt Nam được bông tin trên mạng internet thì tuyên truyền cho Đảng Cộng Sản Trung Quốc cũng là việc bình thường.

Chính là Bác Mao!

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Bảy, 30 Tháng 5 Năm 2009 23:01

mình thì họ phải nói ngay lập tức! Họ sẽ nói: Không được! Không được! Và họ sẽ đòi phải phải đi các công chức ngay tại Trung Quốc mà không cần phải xin phép ai cả. Bởi vì tại sao phải xin phép? Một người quen sẽ nói rằng do sự họ: Yêu nước mà cũng phải xin phép là thế nào? Yêu nước mình tại sao phải xin phép người khác?

Muốn tập cho các cán bộ, đảng viên đảng Cộng Sản thói quen suy nghĩ rằng do sự phải mất rất nhiều thời gian. Công phu huấn luyện của Hồ Chí Minh bao nhiêu năm, cũng phải mất một thời gian dài bấy nhiêu mới thấy rõ ràng được. Nhưng không phải vì việc khó mà không làm. Không phải vì chậm trễ mà để cho chậm trễ hơn nữa!